

der ikke er tillagt Husbonden Ret til at opfige Forholdet paa Grund af Voets Indtræden i Retten, og at ligesaa tidt Voet og Husbonden uden Fæsterens Samtykke kunne forene sig om Fæstets Ophør. Efter det Anførte vil Forholdet i Fæsterens Konkursbo altsaa stille sig saaledes, at Voet ikke uden Fæsterens Samtykke kan tilegne sig Rettighedens Udbytte paa anden Maade end ved at fortsætte Fæstet; ligesom altsaa Fæstet i Tilfælde af Voets Slutning forinden Fæsterens Død paany gaar over til denne, saaledes maa Retten ved Fæsterens Død vistnok gaa over paa Ensen, nauset at Konkursbehandlingen, til den Tid endnu ikke maatte være sluttet.

I Forflagets §§ 18 og 19 indeholdes Regler om forskjellige Spørgsmaal, som opstaa, naar der i et Konkursbo anmeldes Fordringer, for hvilke flere Personer hæfte solidarisk. I § 18 hedder det først, at Fordringshaveren, naar flere af Skyldnerne ere komne under Konkurs, har Ret til i ethvert af Boerne at fordrø Udlæg efter Fordringens hele paaskyldende Beløb, indtil han har faaet sit hele Tilgodehavende dækket. Denne Regel er kun en Udsvikling af, hvad der ligger i den solidariske Forpligtelses Begreb. At flere ere solidarisk forpligtede, betyder nemlig, at de hver især bære den hele Forpligtelse, hver især ere forpligtede til at betale det Hele, kun med den Begrændsning, at naar Kreditors Fordring er fyldstgjort af En eller af Nogle, befries herved samtlige, idet Fordringen er udslettet. Om og hvorvidt den eller de, der have betalt, kunne søge de Andre til at udrede nogen Del af det Udbed, er et andet Spørgsmaal, hvis Løsning ikke kan udledes af Solidaritetsbegrebet. Det er som en Folge heraf hjemlet i Begrebet Solidaritet, at Kreditor efter Behag kan kræve den hele Fordring betalt af en Enkelt, idet han foreløbig slet ikke henvender sig til de Andre; men han maa ogsaa kunne samtidigen kræve den hele Fordring hos hver især, og hans Ret hertil ophører ikke, førend hele hans Fordring er betalt. Ligesom han er beføiet til samtidigt at kræve. Enhver især extrajudicielt til at betale det Hele uden at kunne afvises med den Bemærkning, at man først vil se,

hvorvidt ikke de Andre betale, saaledes maa han ogsaa kunne anlægge Sag samtidigt imod Enhver især, thi da Enhver er pligtig at betale hele Fordringen og ikke løses fra denne Forpligtelse, førend Kreditor er bleven fuldstændig betalt, kan ingen fremsætte den Indsigelse, at han kun vil betale, hvad der ikke faas hos de Andre. Anvendes denne Grundsætning paa det Tilfælde, at de Forpligtede ere gaaede fallit, fører den naturligen til den i Paragrafen indeholdte Regel, nemlig at den fulde Fordring kan anmeldes, og Dividende modtages i samtlige Boer, lige indtil Kreditor er fuldstændig dækket. At herved det Tilfælde kan indtræffe, at Kreditor ved de sammenlagte Dividender i samtlige Boer faar Mere end hans Fordrings Beløb og derfor maa tilbagebetale det Overflydende, er ikke i og for sig besynderligt; det er kun en Ulempe, som er uadskillelig fra den Omstændighed, at Kreditor har Ret til samtidig at indkræve hele sin Fordring hos hver især af de solidariske Forpligtede, og den vil ogsaa kunne forekomme, hvor Ingen af de Forpligtede er fallit, f. Ex. naar de bo paa langt fra hverandre liggende Steder, og de samtidigt enten uden Paaskrav af Kreditor eller efter saadant Paaskrav hver især indsende ham Fordringens hele Beløb. Det behøver ikke at bemærkes, at Kreditor, som ikke behøver at modtage partiel Betaling og ikke behøver at indvømme nogen Delingsret (beneficium divisionis) med kun subsidiær solidarisk Forpligtelse, endog er berettiget til at negte at modtage en Betaling, bestaaende i, at Enhver især sender ham sin Del af Fordringen; han kan forlange det Hele under Et, og en Sammenflyden imellem de Enkelte til dette Diemed maa ordnes imellem dem indbyrdes og vedkommer ikke ham.

Som en Folge af det Anførte kan Kreditor altsaa melde hele sin Fordring i hvert især af Boerne og modtage Dividende i Forhold dertil, lige indtil han fuldt ud er dækket. Et Forhold, hvorefter han kun kunde melde i et Bo, hvad han ikke har faaet eller vil faa i et andet, vilde ikke være et solidarisk Forhold; men det vilde være et Forhold, hvori den ene subsidiært hæftede for den Anden, idet der af hin kun kunde kræves det, som